

ГАЗЕТА ЧОРТКІВСЬКОГО РАЙОНУ

ГОЛОС Народу

Співзасновники:
районна рада, районна державна адміністрація і колектив редакції

Виходить з 1939 року

№ 55 (8497), 31 грудня 2014 року

Нам 75 років!

Коли літа – не привід для печалі

Все ніяк не міг зібратися сісти за написання «передовиці» з нагоди ювілейного номера районки. Десь ловив себе на думці, що це має бути щось неординарне, не таке як завжди. Та й, по правді кажучи, охопило якась невідоме хвилювання. Авжеж. Як-не-як – 75-річний ювілей! Наступна за значимістю цифра з нею зрівняється хіба що одиниця з двома нулями. Та й чи правильно зрозуміють читачі? Пам'ятаю, рівно десять років тому тоді ще у якості в. о. редактора присвятив всьогонавського півколони газетної полоси 65-річчю виходу нашої газети в світ. Тож замість слів привітань, не кажучи вже хоча б для годиться якоїсь грамоти редакції від співзасновників, ще й отримав «на горіхи» від деяких високопоставлених осіб: теж мені знайшов подію... Кого це хвилює? В країні ре-во-лю-ці-я! (Добігав кінця 2004-й рік). А ти: якийсь там газеті – 65... Нині навіть не революційське, вже майже рік на сході країни точиться повномасштабна громадянська війна й іноземна інтервенція... Кров, сльози, попелища, холод і голод... Кількість жертв вже пішла на тисячі, а «старший брат» не перестає брязкати зброєю...

Потрясали зброєю в Європі і тоді, в далекому 1939-му. Світ готувався до найбільшої бойні в історії людства. А причина тому – двоє вусатих кривавих тиранів задумали поділити між собою світ і ласим шматком їхнього пирога виявилась Україна. Даруйте, але саме «завдяки» «золотому вересню» невдовзі після приходу на західноукраїнські землі радянської влади перший номер чортківської

райгазети «Нове життя» побачив світ (десь наприкінці грудня 39-го, проте якого числа – не відомо; на жаль, сам примірник не зберігся, як і всі довоєнні номери районки) – як орган Чортківського райкому партії і районної ради депутатів трудящих.

Гортаю поживки від часу сторінки нашої газети за сорокові роки минулого століття. Перший віцілий номер за 10 травня 1945 р. відкривається актом про капітуляцію Німеччини. Всього на двох сторінках. Зовсім мало місцевої інформації. Наклад – 1500 примірників. А віддруковано - у м. (не с.) Ягольниця...

Здмухую пил, діставши з денця металічного сейфа писані чорнилом книги наказів за все ті ж сорокові. Вчитуюся в прізвища. «Редактор Веріженко С.К., приступив до виконання своїх посадових обов'язків 1 вересня 1946 року... Наказом № 2 від 15 січня 1948 р. на посаду інструктора редакції призначено Мироненка М.Г. із заробітною платою 525 крб...».

Не позаздрив вам, колеги-журналісти з далеких повоєнних років. Недоїдали-недосипали. Єдиний транспорт – пара редакційних коней. Запряг буїногрових – і вио засніженими чи заболоченими манівцями у віддалені села збирати матеріали про те, як готується техніка до посівної кампанії, йде боротьба (чомусь саме це слово тоді було популярним) за надію. А потім – геть промерзлий, всю ніч до ранку під ледь жевріюче полум'я каганця ще й маш викласти на папері всі свої думки, аби вчасно здати публікацію у номер... Хоч вас вже давно немає серед нас, попри те низький уклін вам

від нинішнього покоління районки. Саме ви заклали той міцний фундамент, на якому ми зараз стоїмо, писали перші славні сторінки історії чортківської журналістики.

Нині нерідко можна почути докір: а кого виховували тоді газети? Гвинтика системи? Можливо, й вони будуть по-своєму праві. Та все ж знайдеться немало і тих, хто скаже, що позитиву, особливо низова преса, несла незрівнянно більше. Візьміть, погортайте підшивки за минулі роки – це ж справжній літопис Чортківщини! Як на околицях міста посеред поля поставали потужні промислові підприємства – ремонтно-механічний завод, м'ясокомбінат, перо-пухова фабрика, цукровий... Виростали по селах новобудови шкіл, закладів культури, торгових центрів, лікарень... (Нині здебільшого усе це стоїть пустою, та це вже інша історія). Все це увіковічно на сторінках районки. І хто б там що не казав, завжди, в усі роки, в епіцентрі наших газетних публікацій залишалася і залишається Людина з її багатим внутрішнім світом, світлим почуттями і переживаннями.

Я навмисне не буду зупинятися у передсвятковій редакторській колонці, яка вийшла якоюсь не надто бравурною, на іменах тих, хто кував і примножував славу чортківської районки. По-перше, усіх і не згадаєш, через колектив редакції пройшли десятки, а то й сотні людей, тож родичі можуть десь і не зрозуміти. По-друге, про них уже писано-переписано немало. (До теми нашої славної історії ми ще невдовзі повернемося – не буду привідкривати сьогодні секрет). В річницю нашого ювілею

бентежить інше – газети, особливо місцевої сфери розповсюдження, не маючи чіткої схеми фінансування, уже не перший рік стоять з простягнутою рукою. І для своїх співзасновників здебільшого виявляються нелегким тягарем, який і нести важко, і покинути шкода. Навесні цього року у Верховній Раді був вкотре «з успіхом» провалений черговий законопроект про роздержавлення друкованих ЗМІ, щодо ухвалення якого Україна зобов'язалася перед Європою ще... 15 літ тому. Але й на нього з тривогою очікують газетарі, адже втрапивши сяку-таку бюджетну підтримку, переважна більшість сільських газет просто зникне...

Та що це я все знову і знову про сумне. Свято ж бо! Тому принагідно від душі вітаю усіх наших ветеранів, які ще нині в строю, чисельних багаторічних дописувачів, вірних читачів, усіх своїх колег, хто творить сьогоднішнє обличчя районки, з поважним 75-річним ювілеєм рідної газети. Хай би там що не було – чи дутиме вітер переїм нам у спину, чи як завше в обличчя, а районна газета була, є і залишатиметься завжди вірною своєю читачам, служитиме вам і Україні-неньці. Бо поки будете ви, допоки й будемо ми.

До нових зустрічей на сторінках «Голосу народу»! З наступаючим Новим роком і Різдвом Христовим! Дасть Бог, привітаю вас і з Новим віком районки. А сьогодні є чудовий привід перехилити келиха шампанського!

З глибокою шаную – редактор Чортківської районної газети Любомир ГАБРУСЬКИЙ, член НСЖУ

Редакційні будні многотрудні

Колектив редакції газети «Нове життя» 1 травня 1945 р. (найстаріший, найунікальніший знімок, наданий нашим довголітнім прихильником Б.Пригаром)

1965 р. Редакційна летучка: М.Мироненко, В.Шуляк, І.Возний, А.Попов, Г.Ткаченко, Б.Гетьман

Заввідом сільського господарства редакції М.Мироненко бере інтерв'ю

Випуск школи робсількорів. 1987 р.

1966 р. Члени колективу редакції: М.Мироненко, І.Герасимів, Б.Гетьман, Є.Нагірняк, В.Пепа

День кореспондента на швейній фабриці проводить А.Блаженко. 1986 р.

1995 р. А.Шуляк із гостем з Німеччини Хайно Хьюльдером – представником милосердної організації в Україні «Добро приносить радість»

Літопис перемін

Історичний зріз

Грудень 1939 року – заснування Чортківської районної газети «Нове життя».

Хто став першим редактором районки і яким був її склад – на жаль, нам сьогодні невідомо, оскільки не збереглося жодного довоєнного номера в редакції (під час війни газета не виходила), немає їх і в архівах. В редакційній бібліотеці зберігаються підшивки, починаючи з травня 1945 р. Як видно з них, першим повоєнним редактором було призначено В.Петровського. Газета виходила на двох сторінках, раз на тиждень, накладом 1500 примірників. Друкувалася в друкарні у м. Ягольниці.

3 книги наказів по редакції:

1 вересня 1946 р. – на підставі рішення обкому партії наказом № 1 по Чортківській міській редакції газети «Нове життя» приступив до

виконання обов'язків редактора газети С.К.Веріженко На посаду секретаря редакції з цього числа призначено К.М.Долгопольську, літпрацівником – Є.Я.Шупік, бухгалтером – Д.І.Грацяна.

Наказом № 13 від 1 вересня 1947 р. т. в. о. відповідального секретаря редакції призначено А.Г.Попова, який незмінно пропрацював на цій посаді до жовтня 1972 р.

У січні 1948 р. на посаду інструктора редакції призначено М.Г.Мироненка, котрий згодом очолював відділ сільського господарства, де трудився аж до виходу на пенсію у червні 1984 р.

У наказах за той період – відрядження працівників до Львова для виготовлення кліше, до Тернополя за газетним папером, в інші редакції для організації соцзмагання, села району для перевірки і налагодження роботи низової преси в агітпунктах та на колгоспних токах, на наради редакторів сільських стінгазет, сількорів тощо.

З наказу від 30 січня 1950 р. дізнаємося про вид транспорту, який тоді був у редакції: «...виплатити т. Пласконь І., який доглядає редакційних коней, за січень місяць 200 карбованців – за рахунок безлюдного фонду».

Наказом № 20 від 31 серпня 1954 р. редактором Чортківської газети «Нове життя» згідно з рішенням Тернопільського обкому КПУ призначено В.П.Деркача.

28 березня 1955 р. згідно з рішенням того ж таки Тернопільського обкому партії приступив до виконання обов'язків редактора І.М.Коваленко.

1 липня 1957 р. зараховано на посаду завідуючого сільгоспвідділом редакції С.В.Осьмака, у недалекому майбутньому він стане першим фотокореспондентом районки.

Наказом № 71 по редакції газети «Нове життя» від 20 березня 1959 р. приступив до виконання обов'язків редактора Б.О.Гледзер.

1958 р. У редакції, як видно з книги наказів, вже був мотоцикл. Березень 1959 року – об'єднано редакції газет «Нове життя» і Білобожницької «Соціалістичне село».

8 квітня – літпрацівника редакції Б.К.Боднара відряджено в Тернопіль для отримання нового мотоцикла. Коні ще також були, бо залишили на роботі робочого з приєднаної білобожницької газети по догляду за кіньми.

1961 рік. У Чорткові діяли щоденна газета «Паровозник», стінгазети «Швейник», «Дружинник». В кожному колгоспі чи на підприємстві були свої стіннівки...

3 книги наказів: «У вересні Спілкою журналістів України проведено конкурс на кращий фотознімок місяця, присвячений підготовці до історичного XXII з'їзду КПРС. Друге місце у республіканському конкурсі здобув позаштатний фотокор С.Осьмак за знімок «Оце качани», опублікований 30 вересня, який пер

редрукувала республіканська газета «Радянська Україна». За проявлену ініціативу, високу якість фотознімків оголошено йому подяку».

Квітень-червень 1962 року – ліквідація райгазети «Нове життя» і утворення міжрайонної газети «Зоря комунізму». Наказ № 33 від 31 травня 1962 р.: «В зв'язку з постановою ЦК КПРС і Ради міністрів СРСР від 22 березня 1962 р. про перебудову сільського господарства та постанови ЦК КПРС від 10 квітня 1962 р. і ЦК КП України від 10 травня 1962 р. та обкому партії від 23 травня 1962 р. про створення міжрайонних газет при територіальному колгоспно-радгоспному управлінні та згідно з листом облвидаву № 166 від 29 травня 1962 р. про ліквідацію районних газет в штат газети «Зоря комунізму» з 1 червня 1962 р. перейшов ряд працівників Чортківської райгазети «Нове життя»: Попов А.Г., Криворог О.Я., Мироненко М.Г., Трояновська Г.В., Нагірняк Є.І., Рудик К.Н., Завойська Є.С.».

До виконання обов'язків редактора міжрайонної газети «Зоря комунізму» при Чортківському територіально-виробничому управлінні приступила Н.П.Головко, радистом-телетайпістом – Б.А.Гетьман, коректором – І.П.Возний (з невеликими перервами останній працював в районці аж до виходу на пенсію в січні 2000 р. вже в якості заступника редактора).

(Закінчення на 4-й стор.)

Літопис перемін

Історичний зріз

(Закінчення. Поч. на 3-й стор.)

1962 р. – редакція вже володіла досить солідним транспортним парком. З наказу № 15 від 17 серпня 1962 р. про закріплення автотранспорту: мотоцикли К-750 закріплено за Курським Б.С і Захаренком Б.С., мотоцикл М-72 – за Злобіним Г.В., мотоцикл ИЖ-49 – за фотокореспондентом Осмаком С.В., мототвелосипед – за Возним І.П. Також в редакції був автомобіль ГАЗ-21 «Волга».

За 10 місяців 1962 р. на адресу редакції надійшло понад 2,5 тис. листів, здійснено 37 масових рейдів.

Відповідно до постанови ЦК КП України від 2 березня 1963 р. «Про республіканські, обласні, міські, районні газети і газети парткомів виробничих управлінь Української РСР» та постанови бюро райкому від 4 березня 1963 р. районна газета «Зоря комунізму» видається як орган Чортківського парткому виробничого колгоспно-радгоспного управління і районних рад депутатів з періодичністю виходу три рази на тиждень – вівторок, четвер і субота, тиражем 12 тис.

З 21 вересня 1963 р. згідно з рішенням бюро обкому партії приступив до виконання обов'язків редактора В.О.Шуляк, заступником редактора призначено Н.С.Ткачук.

З 1 липня 1964 р. в штат редакції зараховано Г.В.Ткаченко як кореспондента-організатора радіомовлення.

24 серпня 1965 р. на посаду бухгалтера прийнято І.П.Козак (Герасимів). З тих пір незмінно майже 49 (!) років вона очолювала «фінансову службу» редакції.

Як свідчить книга наказів, кращих робіслькорів і редакторів стінгазет щорічно преміювали з нагоди Дня преси (5 травня) наручними годинниками, фотоапаратами, бібліотечками та іншими подарунками.

У наказах за 1965-1966 рр. – відрадженья в інші редакції області з обміну досвідом. А 20 червня 1966 р. до Чорткова приїжджав головний редактор Плевенської окружної газети «Семптеврийска победа» Станко Денчев (Болгарія). Йому було вручено наручний годинник «Победа» вартістю 40 крб.

У липні 1968 р. на посаду коректора було прийнято Я.М.Сухого, відомого нині політичного діяча. У новітній історії України очолював Тернопільську облдержадміністрацію, неодноразово обирався народним депутатом.

16 червня 1969 р. прийнято на посаду літпрацівника А.В.Шуляка.

29 серпня 1969 р. – на посаду літпрацівника призначено Н.Я.Наконечну (Сторож), пізніше була відповідальним секретарем редакції, працювала в обласній газеті «Вільне життя».

Наказом № 96 від 17 вересня 1970 р. на посаду літпрацівника зараховано І.П.Мороза. Пізніше був редактором буцацької і борщівської районних газет, журналу «Рада».

23 жовтня 1972 р. – на посаду літпрацівника призначено О.М.Мірус (Ваврик), пізніше була відповідальним секретарем редакції.

З 15 листопада 1972 р. у зв'язку з призначенням С.В.Осьмака директором друкарні на посаду фотокореспондента прийнято Д.В.Льорчака.

1 липня 1973 р. – старшим літпрацівником редакції прийнято 22-річного С.П.Галябарду, пізніше відомого поета-піснєра, автора популярних пісень «Яворина», «Несу свій хрест» та ін. Через рік звільнився в зв'язку з переходом на іншу роботу.

1974-й рік – при редакції існував шаховий клуб «Темп».

23 вересня 1974 р. на посаду друкарки прийнято Д.М.Півторак, котра сумлінно пропрацювала в редакції майже 30 років.

25 вересня 1975 р. прийнято на посаду літпрацівника П.С.Шептицького, пізніше також працював у чортківських газетах «Досвітні вогні» і «Ратуша».

На початку 80-х років редакція, як видно з книги наказів, ще опалювалась печами. Саме за редакторства В.О.Шуляка – умілого організатора і господарника – проведено парове опалення, зроблено ремонт приміщень редакції, придбано добротні меблі, заасфальтовано подвір'я тощо.

Наказом № 37 від 17 вересня 1984 р. прийнято на посаду кореспондента А.П.Блаженко, з 1 січня 1985 р. її призначено заввідділом листів і масової роботи, на улюбленій посаді вона працювала донедавна, ставши з жовтня місяця ц. р. заступником редактора газети.

Березень 1985 року – газета першою в області перейшла на офсетний друк: для друкарні придбано ролеву офсетну друкарську машину РО-62 «Ультра» індійського виробництва.

З 1 липня 1985 р. на посаду фотокореспондента прийнято І.В.Бандрівчака.

15 липня 1986 р., невдовзі після Чорнобильської катастрофи, відраджено в Макарівський район Київської області, де споруджувалося для потерпілих від аварії на ЧАЕС селище Тернопільське, для організації матеріалів і фотознімків кореспондента П.Шептицького, фотокора І.В.Бандрівчака і водія З.Колівошка.

З 25 листопада 1989 р. вийшов на заслужений відпочинок В.О.Шуляк. Згідно з рішенням обкому партії і постановою райкому редактором районки призначено З.П.Фрису, за якого в душі перебудовних часів зазнали суттєвих змін як сама верстка газети, так і зміст публікацій.

З легкої руки редактора-новатора «Зоря комунізму» переіменовано в «Голос народу» (вересень 1990 р.).

У грудні 1989 р. районка відзначала свій 50-річний ювілей. За штатним розписом тоді працювало в редакції 15 осіб.

З 1 квітня 1991 р. на роботу в редакцію повернувся А.В.Шуляк, вже на посаду редактора.

Липень 1992 р. – в молодій незалежній Україні лютує інфляція. Працівникам редакції надано матеріальну допомогу – від 500 до 3 тис. крб., видається також матеріальна допомога на придбання продуктів харчування.

З 1 лютого 1993 р. на посаду фотокореспондента прийнято О.Ф.Лижечку – нинішнього фотокора районки, чиє ім'я як майстра художньої фотографії сьогодні відоме далеко за межами України.

З 1 квітня 1993 р. у зв'язку з нестачею коштів і пропозиціями дописувачів припинено виплати авторських гонорарів. З 1 жовтня того ж року через фінансові проблеми і нестачу паперу редакція перейшла на одноразовий вихід газети, скорочено низку посад.

19 грудня 1994 р. на посаду завідуючого відділом комп'ютерного набору і верстки газети прийнято І.Г.Рудзика. Саме завдяки його старанням і організаторським здібностям редактора А.В.Шуляка газета першою в області серед інших районок перейшла на комп'ютерну верстку та друк.

5 травня 2005 р. призначено редактором Л.М.Габруського.

5 серпня 2005 року – вийшов у світ 8-тисячний номер газети (перша і восьма полоса – уперше повноколірний друк)

Серпень 2011 року – ювілейний номер районки з нагоди 20-ї річниці з Дня Незалежності України вийшов повноколірним. Газету віддруковано в друкарні ТзОВ «Буковинський видавничий дім». Відтоді районка й перейшла на колір.

Липень 2013 року – вийшов оновлений номер «Голосу народу» на 12-ти сторінках із започаткованими рубриками: «Тема номера», «Є така служба», «Сільський час: on-line», «Людина», «Здоров'я», «Корисні поради», «Погляд зблизка», «Новинар».

Вихідці з районки

Степан Галябарда: тут його первісне, його поріг

Відомий поет-піснєр, заслужений діяч мистецтв України сорок літ тому спинався на крило в майбутній творчості у ранзі літпрацівника районки, про що зроблено перший запис у його трудовій книжці. І досі вважає Чортків своєю колискою, а газету – своєю alma-mater, бо вмістила його перші поетичні проби пера. «Скільки води сплигло у Сереті! Скільки написано пісень! Моя безмежна вдячність і газеті, і працівникам її, які навчили мене справжньої журналістики. І найголовніше – великої любові до людей і до України», – такий автограф залишив торік наш колега читачам «Голосу народу».

Зиновій Фрис: «хрещений батько» «Голосу народу»

Це ім'я одного з редакторів районки, журналіста радіо «Свобода» у Празі, досі ототожнюється в умах тодішніх читачів газети з поняттям «перебудова». Через те, що часи його редакторства припали на зримий час перемін у суспільстві – це по-перше. А по-друге – бо він сам за натурою був новатор. За неповних два з половиною роки зумів не тільки докорінно змінити обличчя газети (і зміст публікацій, і верстку), не лише читацьку схильність до одкровення, а й журналістське самоусвідомлення. Саме в «епоху Фриси» і з його благословення районка стала іменуватися «Голосом народу».

Присвята

В і а і є о а р, п е є у е е о і а з д і є з а,
«А і є і п і а д і а о», і а о е р а е і е е ч і 2...
2 і а о а о р, п е є у е е ч о і а е а е о і з а,
У і а е п і і а і а а о б е н у е р а y і 3 і а і 3.

О і - у «а є з а о» – і п а з а - о р н у а е р а і а з:
О а а з ч з п е б e і у e e і а д o і p a e e і а р,
D a e і і e і d z a і a, a e і a f 3 і o a і z і n e і a z,
А п a z o e e і a o E e a z - e e o n a і і a a п і d e e і а р.

І д і ц і, п і e o a o a, і d і a n a a a e e e a a,
A z a і o a e o e n o e e e e і і а с z і a і a e a d o o...
E і і o a n y i o o o і n o a і n і a e e a a.
D і a e і 3 e і a f 3 e і a o e o a a a a d o i .

E і o a n i і і a a і o a i і і e e і f p n y a і і a e.
A a a і u p a z e a p o a e «A o e u a a d o d a і o o c i e e e»
І a і і a і e o u e a e e e e...
І і і o і n e o u a e y a n o a a A і a a
C a і o i a y 3 і a d o i a f i y E p a і і e d A a a o i n u e e e.

A z і, y e a і n і i a a o e a a o u e і a e y «d і a e і e»,
A a a і u p a z e a p і d e e і a і d e a z o a f i y
A z a e o a z a, a і d і n e e o 3 a e o e і e,
У і i o e p o u e і і o f a e e d a a z і і a a a a f i y:

D і a e і і a c a n o y a a і і 3 o a e і a f o o,
A n 3 і a a a d a c a e d і c z a p o u n y a u a і o .
z c p a z e a o і e і e a e o e a a f i o o o
A a e e a A E O U E z A,
і і c a o o a d i e e a a o e і d a n i і і a a і o

С р а з e a o і , «А і є і п а і а д і а о»!

І а d і a і a і o a d z o n o u e a e a:
«O n e і a z a e і a e a a –
B e - і a a і f a c a a o a,
O a e a z і 3 і і і e e a a.
D z a і a і e d a p a a c a o a.
B e 3 o і a c a z n e і a a!
C a і e z A n a a e o f u і a і a e a a a
І a d і a і a c і a c a a e a o e a!

O a e a e n i n o u a a d o o і a n і a a o,
«І a d і a e o u n y» і і і a d a - a d a a d .
A e e o і і e n o 3 і a d і a o,
O a і d o 3 e і a і a і e 3 o a і a d .
x і d o e z a n u e і a і e d a p a a c a o i ,
N і a n e a 3 c a і o a a a o a e o o y,
A o a u c a a a e і a d і a o a d i a ,
A і a O a a a e і a і y!
E a і z a E T E O A A a A,
і . x і d o e z a

Творчий тандем

Ми і наш надійний тил

6 червня 2014 р. День журналіста. Члени колективу редакції впереміж з позаштатним активом районки. Вони – наш надійний тил. І не тільки тил, а й гучний, потужний та дужий ГОЛОС НАРОДУ. Спасибі вам за співпрацю! Сподіваємось і на подальші плідні ужинокві гони.